LA CLUBUL NAUTIC UNIVERSITAR — VÎNT PRIELNIC PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA ACTIVITĂȚII

În urmă cu cîteva luni abordam în coloanele ziarului nostru, într-o manieră critică, aspectele legate de activitatea și rezultatele **Clubului Nautic Universitar**, singura unitate de acest gen existentă în țară și care începuse să regreseze îngrijorător. Încă de atunci ne exprimam, însă, convingerea că atît conducerea I.E.F.S., cît și M.E.I. — unități care patronează direct acest club — vor lua măsurile cuvenite de redresare a situației. Și iată că, într-adevăr, lucrurile s-au schimbat mult în bine, răstimpul scurs pînă acum aducînd o serioasă revitalizare a activității clubului. Concret, la campionatele republicane de canotaj ale seniorilor, reprezentanții C.N.U. s-au numărat printre fruntașii întrecerilor, obținînd un bilanț foarte bun : două titluri, trei locuri II și un loc III.

Nu este un secret că această rapidă revenire pe... linia de plutire își are rădăcinile tocmai în măsurile urgente (și inspirate) luate de factorii amintiți. Noul secretar al clubului, **Ștefan Georgescu**, s-a dovedit un om energic, întreprinzător, pasionat și preocupat în permanență de crearea unui climat cît mai favorabil îmbunătățirii activității. Alături de el, antrenorul **Ion Boicu**, revenit după o destul de lungă absență în cadrul secției, a fost unul dintre factorii determinanți ai noilor succese, depunînd o muncă migăloasă de selecție și pregătire a sportivilor, muncă ce n-a întîrziat să dea roade.

Mergînd pe linia reimpulsionării activității de la C.N.U., conducerile I.E.F.S. și M.E.I. au trecut acum cîteva zile la realizarea celei de-a doua etape din planul de măsuri stabilite. În cadrul unei ședințe, la care am fost invitați să luăm parte, rectorul I.E.F.S., conf. univ. **Ioan Șiclovan**, a prezentat întregului activ al clubului importantele sarcini și obiective care stau în fața C.N.U., făcînd cunoscute, totodată, modificările survenite în conducerea acestei unități de performanță. În funcția de președinte se află acum lectorul universitar **Ion Bulugioiu**, un nume binecunoscut în lumea canotajului nostru. Este vorba de antrenorul care a condus mulți ani la rînd lotul reprezentativ feminin și care revine acum în sportul de performanță. Spunem revine, pentru că în ultimii ani el a activat doar în cadrul catedrei de educație fizică a Politehnicii bucureștene, unde s-a ocupat — cu rezultate excelente — de organizarea unei activități nautice de masă în rîndul studenților. Interesant de subliniat este și faptul că noul președinte al C.N.U. va activa și ca antrenor, lucru se pare inedit, dar în mod sigur de bun augur.

Seriozitatea cu care Clubul Nautic Universitar privește activitatea sa viitoare este sugerată și prin preocupările majore față de asigurarea unei legături strînse cu Școala sportivă nr. 1, una dintre valoroasele pepiniere ale canotajului bucureștean. Pe linia întăririi acestei legături, maestra emerită a sportului **Doina Bălașa**, antrenoare la Șc. sp. nr. 1 și fostă sportivă a clubului, a fost aleasă membru în Biroul C.N.U., alegere credem foarte bună și — cu siguranță — binevenită pentru ambele unități. Școala sportivă va beneficia de un sprijin consistent din partea C.N.U., iar acesta din urmă va putea prelua sportivi de talent iviți din rîndurile juniorilor școlii.

Cum, însă, la C.N.U. mai există și alte secții decît cea de canotaj — cărora li se vor asigura, totuși, prioritățile necesare —, în ședința amintită s-a discutat și despre căile de permanentă îmbunătățire a performanțelor realizate de reprezentanții clubului la **yachting, caiac-canoe, polo** și **înot**. Este știut faptul că yachtingul de la C.N.U. deține de mai mulți ani poziția de lider în ierarhia internă și că elevii antrenorilor **Andrei Butucaru** și **Matei Carapancea** au realizat performanțe bune în Campionatele Balcanice. Se impune, însă, ca veliștii de la C.N.U. să muncească mai mult și mai bine pentru o așteptată afirmare în marile regate internaționale.

În noile condiții create ni se pare evident faptul că la Clubul Nautic Universitar se fac eforturi serioase pentru ca această unitate sportivă să-și onoreze tradițiile și poziția sa prin rezultate mereu mai bune. Oricum, la această oră sportivii de la C.N.U. se dovedesc în progres ; un progres pe care-l dorim mereu mai substanțial.

Horia ALEXANDRESCU

NOUA FORMULĂ A CAMPIONATULUI (PE DOUĂ SERII) CONTRIBUIE LA RIDICAREA VALORII RUGBYULUI NOSTRU

Mulți s-au întrebat — și se mai întreabă încă — dacă actuala formulă a campionatului național, introdusă acum doi ani, este mai bună decît precedenta. În ceea ce ne privește, sîntem de părere că **da**. Și iată de ce. În primul rînd, pentru că înseamnă un pas înainte în sensul că, astăzi, în cea mai importantă întrecere internă — Divizia A — sînt angrenate **16 formații** (în loc de 14 cîte erau în trecut). Cu alte cuvinte, a crescut numărul echipelor care își dispută întîietatea în competiția „nr. 1" a țării. Și aceasta este un punct cîștigat. În al doilea rînd, este vorba de un avantaj calendaristic, ca să spunem așa, echipele fiind acum repartizate în două serii de cîte opt și jucînd tur-retur (adică 14 meciuri), plus, apoi, partidele din turneele finale de clasament, pe grupe de cîte patru (tot tur-retur), deci alte 6 partide. În total, așadar, fiecare formație dispută **20 de întîlniri** (față de 26 în vechea formulă). S-a creat, astfel, un anumit spațiu de timp mai mare, folositor pregătirii echipelor naționale (A și de tineret), din ce în ce mai des chemate să reprezinte rugbyul românesc în importante competiții și turnee internaționale de rezonanță. Cum ar fi, de pildă, campionatul european, organizat de FIRA — a cărui ultimă ediție a cîștigat-o XV-le țării noastre —, anul acesta cu șase reprezentative, în ordinea ultimului clasament, **România, Franța, Italia, Spania**, cărora li se adaugă noile promovate **Polonia** și **Olanda**, ca și acel recent prestigios turneu în Noua Zeelandă. De asemenea, reprezentativa de tineret, al cărei calendar s-a îmbogățit și el mult, este solicitată tot mai des peste hotare (vezi turneele recente de la Leningrad și Burgas, partidele cu XV-le similare ale Franței, Poloniei etc). Dacă ar fi să luăm numai aceste două argumente, am vedea că formula de astăzi este, deocamdată, adecvată.

În fond, ierarhiile interne nu s-au schimbat prea mult. Tot cei mai puternici, consacrații, luptă pentru titlu, situîndu-se și în fruntea noilor clasamente. **În grupa A, Steaua** (cu 9 cununi de lauri la activ) e neînvinsă după trei etape, secundată fiind de actuala campioană, **Farul**, incontestabil cea mai redutabilă formație provincială, outsider rămînînd **Sportul studențesc. În grupa B**, maximum de puncte a recoltat doar **„U" Timișoara**, și ea o fostă campioană. O urmează îndeaproape **Știința Petroșani**, mereu prezentă în ultimii ani pe poziții de frunte, **Grivița Roșie** (11 titluri) și **Dinamo** (5), alte protagoniste cvasi-permanente. Și cam atît în ceea ce privește pretendentele la participarea în turneul final 1—4, al elitei, unde se va decide noul titlu. Celorlalte echipe rămînîndu-le privilegiul de a respira aerul „marelui rugby", pe care fruntașele într-ale balonului oval sînt capabile să-l joace. Și asta nu poate decît să le facă bine și să contribuie, în timp, la ridicarea nivelului general al rugbyului românesc.

Dimitrie CALLIMACHI

ODATĂ CU REGULAMENTUL, SE IMPUNE ȘI SCHIMBAREA METODELOR DE PREGĂTIRE A LUPTĂTORILOR

Este cunoscut faptul că, în intenția de a ridica nivelul spectacular al meciurilor de lupte, de a activiza disputa, împotriva tendinței de pasivitate a unor sportivi, forul internațional de specialitate a adus regulamentului F.I.L.A. o serie de modificări succesive. Firește, aceste noi prevederi au atras schimbări în regulamentele naționale, ca și în metodele de pregătire. Măsurile luate de F.I.L.A., aplicate cu exigență de cei mai mulți arbitri internaționali, au determinat un plus de dinamism și, deci, de spectaculozitate în întîlnirile de lupte. Dar, însușirea incompletă a noilor prevederi de către mulți dintre sportivi (chiar și de unii antrenori sau arbitri) a făcut ca la campionatele mondiale de la Minsk multe partide să se încheie cu rezultate în neconcordanță cu capacitatea de luptă și valoarea unor concurenți. Dacă pînă nu de mult victoriile prin tuș sau la puncte erau cel mai des întîlnite pe foile de arbitraj, acum deciziile de descalificare au crescut în număr impresionant. Și, nu de puține ori, s-a întîmplat ca un sportiv care se dovedise net superior adversarului și acumulase avantaj la puncte datorită unor acțiuni tehnice reușite să fie descalificat atunci cînd rezistența îl părăsea, deși partenerul său de întrecere nu reușise nici măcar să-l fixeze în „pod" sau să execute vreun alt procedeu tehnic spectaculos apreciat de arbitri.

În ultima etapă a Diviziei de greco-romane, în partida derby dintre formațiile Dinamo și Steaua, am constatat o situație puțin obișnuită în întîlnirile noastre de lupte: din cele nouă meciuri disputate (la categoria grea, dinamoviștii au cîștigat prin neprezentare), șase(!) s-au încheiat cu decizii de descalificare, două cu victorii la puncte și un abandon. La acest rezultat s-a ajuns ca urmare a faptului că arbitrii, în rîndul cărora se găsea și Gh. Marton, prezent și la C.M. de la Minsk, au aplicat cu exigență prevederile regulamentului, sancționînd prompt orice tendință de luptă pasivă.

Cu acest prilej am constatat că nu toți sportivii (chiar și dintre cei mai cunoscuți) sînt astfel pregătiți încît să fie capabili să lupte conform noilor cerințe. Situația ne conduce la concluzia că deși regulamentul s-a schimbat de mult, metodele de pregătire au rămas aceleași, deși ele nu mai corespund. Tocmai de aceea apreciem că este necesară o cunoaștere temeinică a noilor prevederi regulamentare (pentru toți antrenorii, indiferent de nivelul la care lucrează) și, în același timp, o remaniere corespunzătoare a metodelor de antrenament. Este necesar să li se transmită sportivilor, cu lux de amănunte, toate modificările regulamentului și indicațiile tactice necesare în diferitele situații ale luptei. Numai astfel este posibil ca toți reprezentanții țării noastre în diferitele confruntări internaționale să fie capabili să lupte la nivelul necesar și să nu se mai întîmple situații ca aceea de la Minsk, cînd **Ion Enache**, în meciul final pentru cucerirea titlului suprem, a adoptat o tactică necorespunzătoare din cauza necunoașterii regulamentului.

Mihai TRANCĂ

Anca Groza, *cea mai bună înotătoare din Balcani în 1975*
Foto : V. BAGEAC

PENTRU TINERELE NOASTRE ÎNOTĂTOARE CAMPANIA J. O. 1980 POATE ÎNCEPE DIN ACEST SEZON

Spre deosebire de anii trecuți, cînd succesele balcanice ale înotătorilor români se datorau în mare măsură rezultatelor obținute de echipa masculină, în acest an victoria de la Salonic se poate explica prin buna comportare a selecționatei feminine, ce s-a dovedit net superioară echipelor **Bulgariei, Iugoslaviei** și **Greciei**, de care era cu regularitate întrecută. Avem la această oră o echipă tînără (media de virstă 15 ani), alcătuită din elemente cu mari perspective de progres și, ceea ce este mai important, cu o ambiție și o dorință de a progresa continuu demne de toată lauda.

Pentru anul viitor, obiectivul principal al tinerelor noastre înotătoare îl reprezintă campionatele europene de juniori. În marea lor majoritate, ele se află la o vîrstă prea fragedă și sînt lipsite de o experiență competițională, actualele performanțe pe care le realizează fiind încă necompetitive pentru un concurs olimpic, cum va fi cel de la Montreal. Dacă aceste înotătoare vor continua, însă, să se pregătească într-un ritm susținut, se profilează șanse evidente pentru ca la J.O. din 1980 țara noastră să se prezinte cu cel puțin 3—4 finaliste în întrecerile de înot.

Făcînd această afirmație, ne gîndim la exemplul pe care ni l-au oferit specialiștii iugoslavi cu aproape un deceniu în urmă. Ei au selecționat din timp cîteva fete talentate (**Bjedov, Gasparac, Segrt, Boban**), le-au pregătit cu toată atenția, le-au oferit un program competițional judicios alcătuit, iar în 1968, la Ciudad de Mexico, truda lor a fost răsplătită cu un titlu olimpic (Bjedov) și un loc în finală (Segrt).

Acum, cînd sportivii noștri intră într-un nou ciclu de intensă pregătire, am vrea să reamintim antrenorilor că echipa feminină a țării posedă un nucleu de înotătoare aflat într-o situație aproape identică cu cea existentă în țara vecină acum 10 ani. Ștafeta de 4 × 100 m mixt, alcătuită din **Carmen Bunaciu** (spate), **Anca Georgescu** (bras), **Daniela Georgescu** (craul) și **Anca Groza** (delfin), dar la care candidează cu șanse aproximativ egale **Valeria Vlăsceanu** și **Camelia Hoțescu**, a realizat la Salonic 4 :40,20, timp care îi oferă locul XV în ierarhia mondială. Dar o simplă însumare a cifrelor ce reprezintă recordurile personale, din acest an, ale celor 4 înotătoare ar asigura ștafetei noastre un record superior cu cel puțin două secunde și locul 12 în clasamentul mondial.

Se știe însă că, într-o ștafetă, un sportiv bine pregătit cîștigă în schimbul său (lansat) 0,7 sec. Ținînd cont și de faptul că aceste înotătoare vor putea progresa normal (cel puțin o secundă) în sezonul următor, vom putea aprecia, din tabelul alăturat, posibilitățile evidente ale ștafetei noastre de a ajunge la 4 :30,0 (performanță absolut realistă) și deci printre primele opt echipe din lume.

	Salonic	Rec. pers.	Obiectiv 1976
C. Bunaciu	1 :11,46	1 :11,2	1 :08,5
V. Vlăsceanu		(1 :10,8)	(1 :08,5)
A. Georgescu	1 :19,07	1 :18,9	1 :17,0
C. Hoțescu		(1 :19,1)	(1 :17,0)
A. Groza	1 :06,97	1 :05,82	1 :04,0
D. Georgescu	1 :02,70	1 :02,30	1 :00,5
	4 :40,20	4 :38,22	4 :30,0

Dar, pentru pregătirea unei ștafete de valoare mondială, nucleu al unei echipe ce vizează participarea la Olimpiada de la Moscova, mai candidează **Mihaela Costea, Ligia Anastasescu, Vali Dragomir, Mihaela Georgescu, Angela Vamoși** și **Anca Cîmpianu**. Pregătindu-le la cel mai înalt nivel, asigurîndu-le condiții de dezvoltare a musculaturii, de îmbunătățire a forței și tehnicii, ca și mijloace de recuperare după efort, antrenorii noștri vor putea asigura înotului românesc o echipă de certă valoare, cu individualități care să se poată afirma pe plan internațional.

Adrian VASILIU

ÎN HOCHEI, CIRCUITUL A RĂMAS ACELAȘI...

A început un nou sezon de hochei. Un sezon foarte important dacă ne gîndim că în fața jucătorilor noștri fruntași stau două obiective majore : **Jocurile Olimpice** și **campionatul mondial, grupa B**. Am mai adăuga și faptul că în acest sezon țara noastră va găzdui cîteva competiții internaționale, printre care vom cita **„Turneul celor 6 națiuni"** și **Campionatul european de juniori, grupa B**.

Deci, existau suficiente motive pentru ca startul dat în urmă cu cîteva săptămîni să ne fi adus și ceva lucruri noi, mai ales în direcția lărgirii ariei hocheiului românesc. **Din păcate, „circuitul" a rămas același. „Ruta" București — Miercurea Ciuc, în care intervine cîteodată Galațiul, este neschimbată**, imprimînd o notă de monotonie în activitatea acestui sport, atît de tumultuoasă pe alte meleaguri. Ce se întîmplă la Brașov, unde (în Poiană) există un patinoar din ce în ce mai bine dotat ? Apariția echipei **Tractorul** este prea puțin rodul unor eforturi locale, cît consecința apariției în orașul de la poalele Tîmpei a unui grup de tineri jucători din Miercurea Ciuc. La fel se prezintă situația și în ceea ce privește echipele **Unirea Sf. Gheorghe** sau **Agronomia Cluj-Napoca**. Iar la Timișoara, Sibiu sau Constanța, deși există patinoare, hocheiul nu este practicat.

Ce se poate face ? Eventual să se programeze jocuri demonstrative sau chiar diferite faze ale întrecerilor oficiale prin aceste orașe, chiar dacă bazele sportive respective nu sînt utilate perfect. De ani și ani se tot așteaptă utilarea lor cu eforturi locale, firește. Dar, la **Timișoara, Sibiu, Constanța**, chiar **Cluj-Napoca** sau, în curînd, la **Ploiești** și **Sucoava**, unde se vor da în folosință patinoare, se așteaptă inițiative de la centru. Iată cum această așteptare reciprocă dăunează... hocheiului !